

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277371200/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

bredte sine Skoder til Siden, tog Plads på Rejskisten og under min tavse Bæven begyndte at fortælle mig om Resultatet af hans Vandring den Aften til min Fader.

De Sale, om hvis Pragt han kun havde haft korte og dømmende Ord, de havde vist sig for mig hele Natten og mangen Gang siden, når jeg ene ved Vindueskarmen drømte over Bøgerne og stirrede på Colbjørnsens Villa. End prægtigere end Salene dernede måtte de være, hvori min Fader og Bedstefader nu færdedes.

Og som jeg stod her i Mørket, luede de mig atter i Møde i Skær af Krystal og Perler og Guld, og jeg svimlede atter i et brændende hedt Begær — og i en dyb Undren over, hvorfra dette Begær kunde stamme, denne Svien som mod noget tabt, der med Rette var mit — jeg, som frygtede Mennesker og Lys og Latter, jeg, som sad under Korsets Skygge . . .

Jeg så ned på mine Hænder og huskede Adams Ord en Gang for længe siden, Ord, der havde gjort mig let af Fryd og siden mangen Gang i allfor beske Timer fyldt mig med uforklarlig Lykke: „Clemens, véd du, at du har en Adelsmands Hænder?“

Jeg så på dem og så det selv: de passede ikke på dette Bord.

Havde jeg mon været en anden, om jeg var blevet opfostret i min Faders Palads og ikke i Huset i Pistolstræde? var jeg kun forknytt og almægtig, fordi jeg var under fremmede Kår?

Jeg lukkede Øjnene i en sød og sugende Døs, til det pludselig med et Sæt slog igennem mig, at jeg i Morgen skulde stå foran min Bedstefader, i de Sale, hvor jeg „horte hjemme“.

Og rystende, med Gåsehud på Kroppen, sad jeg atter ved Klappen og foldede mine „adelige“ Hænder og tiggede Gud om Tilgivelse for mit Hovmod, om at hindre, jeg kom dér i Morgen, dér, hvor jeg vilde føle mig mer ringe og mer uvedkommende end noget andet Sted.

Og atter sank jeg hen i Drømme om min Fader, hvis Kiste jeg dog altså havde fulgt i samme Time, jeg

fulgte dens, der havde taget alle hans Pligter på sig, og om min Moder, Præstedatteren fra de grevelige Godser, hvem hendes hårde Fader jog fra sin Tærskel ved et Bibelord, og som flygtede hertil at søge sin Elsker op, der, sagtens i forfjamsket Fejhed, lod hende vise fra sig, ud til Trappen i Havnen, til Huset i Pistolstræde.

Og mit Hjærte fyldtes af Gråd for min Fader og Moder, de ulykkelige, jeg aldrig havde kendt. Og pludselig så jeg dem som i et Syn, jeg, der aldrig havde set Marker og Skove uden på Billeder — komme vandrende, unge og tæt omslyngede gennem en gul, bølgende Kornmark, op imod en Stente og en Skov, der svulmede midsommergrøn under en blå og hvidskyet Himmel. Jeg hørte Lærketriller, mærkede Kornets maltede Solvarme og Skovens Bregneduft, jeg så deres Ansigter vende sig mod hinanden, gullige af Sol og grønne af Løv, rødmende af Blu og Elskov, og deres slanke Skikkelser tone bort i Skovdybets Blå . . .

Så så jeg min Moder ene, krøbte sammen på Både-trappen, syg og isøet af det skyllende Vand, mens jeg hørte en stor, tung Port gå bragende i . . .

Jeg tænkte på, hvad jeg havde erfaret om Præster og deres Patroner, denne Jords Rige og Mægtige, og jeg gav Eberhard Ret i hans Dom, og gyste og tryglede mig endnu mere fri for Tilsigelsen i Morgen. Men være den overhørig faldt mig end ikke ind.

Så sank jeg da på Knæ for Eberhards Skrin og bad, for første Gang siden hans Død, for første Gang ene, uden hans Vejledning, til Gud — eller — var det til Eberhard? — at føre mig frelst igennem Dagen i Morgen, igennem alle „Omstændighederne“. —

Næste Dag stod jeg i den høje Sal, Eberhard havde beskrevet mig med så spotske og vrede Ord, men som jeg trods alt havde drømt mig hjemme i, stod der som en Tigger, i skælvende Venten på dens Herre, der sidst af alt var min Bedstefader.

Jeg søgte forgæves at mande mig op ved Tanken om, at det jo dog var ham, der havde budsendt mig, ja sendt den fine Prokurator ud i mit usle Kammer for at hente mig til denne store, sølvlysende og krystal-